

॥ ६ ॥ वरं थारुजं परं रथानां पीठकं ॥ ७ ॥ ६ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ आमर्शयन् निश्चिन्वन् ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ अतिवलमत्यर्थं

जीर्णसिंहमिव प्रांशुं नरसिंहं पितामहं ॥ कीर्यमाणं शरैर्दृष्ट्वा भृशं मे व्यथितं मनः ॥ ६ ॥ प्राड्भुखंसीदमानं चरथे परथारुजं ॥ घूर्णमानं यथा शैलं तदामेकश्मलो
भवत् ॥ ७ ॥ यः सबाणधनुष्याणिर्योधयामास भागवं ॥ बहून्यहानिकौरव्यः कुरुक्षेत्रे महावृद्धे ॥ ८ ॥ समेतं पार्थिवं क्षत्रं वाराणस्यां नदीसुतः ॥ कन्यार्थमाह
यद्दीरोरथे नैकेन संयुगे ॥ ९ ॥ येन चोग्रायुधो राजा चक्रवर्ती दुरासदः ॥ दग्धश्चाख्यप्रतापेन समयायुधिघातितः ॥ १० ॥ स्वयं मृत्युरक्षमाणः पांचाल्ययः शिखं
डिनं ॥ नवाणैः पातयामास सोऽर्जुनेन निपातितः ॥ ११ ॥ यदैतं पतितं भूमावपश्यं रुधिरोक्षितं ॥ तदेवाविशदत्युग्रो ज्वरो मामुनिस्तमः ॥ १२ ॥ येन संवर्धिता
बाला येन स्मपरिरक्षिताः ॥ समयाराज्यलुब्धेन पापेन गुरुघातिना ॥ अत्यकालस्य राजस्य कृते मूढेन घातितः ॥ १३ ॥ आचार्यश्च महेश्वासः सर्वपार्थिवपूजितः ॥
अभिगम्यरणो मिथ्यापापेनोक्तः सुतं प्रति ॥ १४ ॥ तन्मे दहति गात्राणि यन्मांगुरुरभाषत ॥ सत्यमाख्या हिराजं स्वयदि जीवति मे सुतः ॥ १५ ॥ सत्यमामर्षयन्
विप्रो मयितत्परिपृष्टवान् ॥ कुंजरं चांतरं कृत्वामिथ्योपचरितं मया ॥ १६ ॥ सुभृशं राज्यलुब्धेन पापेन गुरुघातिना ॥ सत्यकंचुकमुन्मुच्य मया सगुरुराहवे ॥ १७ ॥
अथ त्वामाहत इति निरुक्तः कुंजरे हते ॥ कौल्लोकांस्तु गमिष्यामि कृत्वा कर्मसुदुष्करं ॥ १८ ॥ अघातयंच यत्कर्णं समरेष्वपलायिनं ॥ १९ ॥ ज्येष्ठभ्रातरमत्युग्रं
कोमत्तः पापकृत्तमः ॥ अभिमन्युंच यद्दालं जातं सिंहमिवाद्रिषु ॥ २० ॥ प्रावेशयमहं लुब्धो वाहिनीद्रोणपालितां ॥ तदा प्रभृतिवीभत्सुं न शक्नोमि निरीक्षितुं ॥
॥ २१ ॥ कृष्णं च पुंडरीकाक्षं किं त्विषीं भ्रूणहायथा ॥ द्रौपदीं चापि दुःखातां पंचपुत्रैर्विना कृतां ॥ २२ ॥ शोचामि पृथिवीं हीनां पंचभिः पर्वतैरिव ॥ सोहमागस्क
रः पापः पृथिवीनां शकारकः ॥ २३ ॥ आसीन एव मे वेदं शोषयिष्ये कलेवरं ॥ प्रायोपविष्टजानीध्वमथ मांगुरुघातिनं ॥ २४ ॥ जातिष्वन्यास्वपियथानभवेयंकु
लांतकृत् ॥ न भोक्ष्ये न च पानीयमुपभोक्ष्ये कथंचन ॥ २५ ॥ शोषयिष्ये प्रियाभ्यामाणा निहस्यो हंतपोधनाः ॥ यथेष्टं गम्यतां काममनुजाने प्रसाद्य च ॥ २६ ॥ सर्व
मामनुजानीतव्यस्यामीदं कलेवरं ॥ वैशंपायन उवाच ॥ तमेव वादिनं पार्थवं धुशोकेन विद्वलं ॥ २७ ॥ मैवमित्यब्रवीद्वा सोऽनिगृह्य मुनिसत्तमः ॥ २८ ॥
व्यास उवाच ॥ अतिवलं महाराज न शोके कर्तुं महसि ॥ पुनरुक्तं तु वक्ष्यामि दिष्टमेतदिति प्रभो ॥ २९ ॥ संयोगाविप्रयोगां ताजातानां प्राणिनां ध्रुवं ॥ ब्रुहदाइ
वतो येषु भवंति न भवंति च ॥ ३० ॥ सर्वे क्षयांता निचयाः पतनांताः समुच्छ्रयाः ॥ संयोगाविप्रयोगांता मरणांतं हि जीवितं ॥ ३१ ॥

॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥